

Titel: Door het water heen gedragen

Preek over: Marcus 4:35-41

Paaskerk Baarn, 10 juni 2012

Ds. M.M. Kool-Mout

Het is een van de verhalen die kleine kinderen graag horen voor het slapengaan. Dit wonderverhaal van de storm op het meer. En je zou willen, dat je zo'n verhaal nog net zo kon horen met de oren van een argeloos kind, dat een verhaal hoort, zoals het wordt verteld en als vanzelf lijkt aan te voelen waar het over gaat. Een beeldend verhaal, waarin net als in de taal van sprookjes, de taal van de poëzie, een diepere waarheid zit verpakt. Een oerverhaal,

Die beelden van wind en water, de golven van de zee en mensen die ten onder dreigen te gaan, en zoeken naar wat houvast, die raken ergens, aan hoe het is begonnen met ieder van ons.

Misschien voelen kinderen dat intuïtief wel aan: alsof ze dit verhaal herkennen als hun eigen verhaal. Zoals het er geschreven staat, zo was het precies voor hen. Negen maanden lang, dobberden zij, in een veilig bootje, in die besloten, veilige ruimte, de schoot van hun moeder. Ze kwamen niets te kort, alles was goed, er dreigde voor hen geen gevaar. Niets anders dan warmte was hun deel. Ze wisten zich beschermd en gedragen. Maar dan breekt plotseling de storm op. En er komen krachten op, die hen verdrijven van hun veilige plaats. Niet meer te houden. Je wordt, of je het nu wilt of niet, naar buiten gewerkt, door een kracht sterker dan jijzelf. Plotseling valt alle beschutting weg.

En het kind schreeuwt het uit van angst... tot dat het voelt dat er een hand is, die van de vader, of die van de verloskundige, een hand die je opvangt, draagt en neerlegt op de borst van je moeder... waar je dan tot rust komt.

Telkens weer willen kinderen dit verhaal horen- omdat het hun verhaal is, een oerverhaal over het begin van alle mensen. Een oerervaring ook, die telkens weer terugkomt in je leven: dan dobber je een tijdje rustig in je bootje waar je gelukkig met de wind mee. Dan weer gebeurt er wat, en komt de stille rimpeling van het kabbelende water in beweging. En voor je het goed en wel beseft, rijzen er hoge golven voor je op... en ineens weet je weer wat dat is, als je zo bang bent of onzeker. Momenten, ervaringen, ieder kent ze, je doet beseffen, dat je je leven maar voor een klein deel in eigen hand hebt... dat er altijd, onverwacht dingen kunnen gebeuren, die maken dat je leven er zomaar heel anders uit kan gaan zien.

Die onverwachte gebeurtenissen, die kunnen je gelukkig maken, een bijzondere wending geven aan je leven, je raakt in verwachting en je kijkt uit naar de komst van je kind, of, iemand kruist je pad en het samen optrekken geeft een nieuwe glans aan de dagen van je leven...

Maar, die onverwachte dingen, het kunnen ook dingen zijn die je maken dat je onzeker wordt, Soms gaan die twee samen op... krijgen die twee wat met elkaar te maken... Dat je bij het geluk dat op ten deel valt, ook de angst voelt opkomen, dat je veel te verliezen hebt, want je beseft, dat je in wat je het meest kostbaar is, je ook het meest kwetsbaar bent.

Van die ervaring, van afscheid moeten nemen, nog niet precies weten hoe het verder zal gaan, van moeten loslaten, degene van wie je houdt, of wat van waarde is, daarvan heeft of krijgt ieder, de een misschien meer dan de ander mee te maken. Daar kun je bang van worden en dan is het meer dan ooit van betekenis om vertrouwen te vinden, om rust te vinden voor onze angst... Je kunt er van in paniek raken... maar dat hoeft niet... want eigenlijk is het gewoon een gegeven... dat hoort bij ons leven dat breekbaar is...

Hoe kunnen wij in de onverwachte stormen tot rust komen... waar vinden we dan vertrouwen... hoe bouw je dat op? Is dat dan niet de vraag het eigenlijk vooral om gaat?

En met die vraag in gedachten keer ik nog even terug naar dat bootje waar Jezus te slapen. Want er is toch nog iets vreemds aan de hand in dit verhaal. Als je kijkt naar wat de leerlingen doen nu de golven zo hoog worden en ze bang zijn. Ze gaan niet hopen, laten niet hun zeilen zakken. Nee, als eerste roepen zij Jezus erbij. Ze wekken hem uit zijn slaap en roepen hem wat verontwaardigt toe:

kan het u dan niet schelen dat wij vergaan?

Alsof dat het belangrijkste is: dat *hij* er is, bij hen. Als je daarover nadenkt kun je je daar wel wat bij voorstellen. Ze zijn zo gewend geraakt aan zijn nabijheid, die vriend van hen, die door hoe hij er is, wat hij zegt en doet, maakt dat ze zich veilig en geborgen voelen. Marcus houdt ons hier in de

leerlingen een spiegel voor: hij zegt het zijn niet de wind, de golven en dat vele water die ons bang maken. onverwachte gebeurtenissen zijn in zekere zin normaal. Die horen erbij in je leven. Nee waar een mens ten diepste bang voor is, is dat wij in dit alles *helemaal alleen* zouden zijn, dat is misschien wel onze grootste angst. Dat je wanneer je helemaal op jezelf wordt terug geworpen, je geen grond meer onder je voeten voelt. Zo voelen die leerlingen dat. Dat maakt hen zo bang. Juist nu ze Jezus zo nodig hebben, is hij er niet, want hij slaapt. Hij doet niets voor hen. Maar, slapen in de storm, daar straalt ook iets van rust van uit. Het is een groots teken van vertrouwen, van overgave. Zoiets van: wat er ook gebeurt, ze krijgen me er niet onder. Zoiets van: wat er ook gebeurt ik kan niet uit Gods handen vallen. Door te slapen doet Jezus dus eigenlijk heel veel voor zijn leerlingen: op een heel subtiele manier spreekt hij van vertrouwen en brengt hij hen terug naar wat er in hen is gelegd, maar bedekt is geraakt door hun angst verlaten te zijn. Je hoeft niet te vrezen dat je uiteindelijk helemaal alleen bent. Die angst is ongegrond zegt Marcus. Er is uiteindelijk een geborgenheid die het houdt. Maar, hoe ont-dek je dat, hoe kom je daar bij, wanneer het bedekt is geraakt om wat voor reden dan ook door golven van angst en onzekerheid?

In het verhaal valt nadat de leerlingen Jezus hebben wakker gemaakt en hij de zee en de wind tot kalmte heeft gebracht, een grote stilte. Zo'n stilte na de storm, waar je geneigd bent om je adem in te houden. Mooi is het vind ik hoe Jezus t deze stilte gebruik, de ruimte die ontstaat, voor de meest bevrijdende vraag, die er is: wat maakt je toch zo bang? Waar is jouw vertrouwen?

Met deze vraag zorgt Jezus ervoor dat de leerlingen bij zichzelf te rade gaan. Jezus verandert hun blikrichting alsof hij zegt, kijk niet alleen naar mij, niet alleen die steeds hoger worden de golven, kijk eens naar binnen, naar wat er in jou aan vertrouwen is gelegd. Ook al vind je het misschien eng, soms moet je om daarbij te komen een stilte durven laten te vallen. Een stilte om bij je angst, bij wat je moed en vertrouwen geeft, te komen.

Het is met geloven, met vertrouwen eigenlijk net als met zwemmen, of dansen of koken. Je leert het niet door teksten of door recepten te lezen. Je leert het door te oefenen, langdurige en toegewijd, met vallen en opstaan. Door oefening raak je ermee vertrouwd, met je eigen mogelijkheden, doe je ervaringen op die je kunnen dragen. Zo is het met vertrouwen, met geloven ook, dat vraagt oefening, dat vraagt om ervaringen die je moet opdoen, met mensen die het goede met je voor hebben, die je bevestigen, die hun liefde gul en ruimhartig met je delen, die laten voelen dat ze vertrouwen in je hebben en laten merken: dat je niet alleen bent. Die maken dat je met open handen leven durft, ontvankelijk voor wat er op je afkomt. Weerbaar, als je tegenwind krijgt. Mensen die je meenemen in dat verhaal van God, die zijn handen onder je legt, die je draagt, opvangt als je dreigt te vallen.

Zo mogen jullie, doopouders, er zijn voor jullie kinderen, als eerste en meest tastbare bron daarvan! Als degene die zegt je hoeft niet bang te zijn. In jouw zit kracht, levenskracht. Je bent er opgebouwd, om te worden, om te groeien, soms moet je daarvoor een grens oversteken, een sprong in het diepe wagen, je angst overwinnen om aan de overkant te komen, maar dat kun je! God heeft je het leven geschonken, als iets goeds. om mens te zijn die vol van vertrouwen, mag gaan, door het water, van leven, van nood en dood heen, gedragen door de zegen van de Levende. Dat het zo mag zijn.